

లోక సాహిత్యమాల 5వ కుసుమము

యోగము దాని

(Yoga and Its Object)

ఆంధ్రమూలము : శ్రీ అరవిందుల

అనువాదకులు : శ్రీ టి. పూర్ణ

శ్రీ దివ్యమాత శత జయ

గ్రంథ ప్రచురణ సమితి

హైదరాబాద్ - 500768.

న కుసుమము

సు దాని లక్ష్యాలు

ga and Its Objects)

కాలము : శ్రీ అరవిందులు

కులు : శ్రీ టి. పూర్ణచంద్రరావు

నివ్యమాత శత జయంతి

ంథ ప్రచురణ సమితి

హైదరాబాద్-500768.

Yogamu : Dani Lakshyalu

**Copy Right : Sri Aurobindo Ashram Trust
Pondicherry-2.**

**Published by : Sri Divya Mata Shata Jayanti Grandha
Prachurana Samiti,
Hyderabad.**

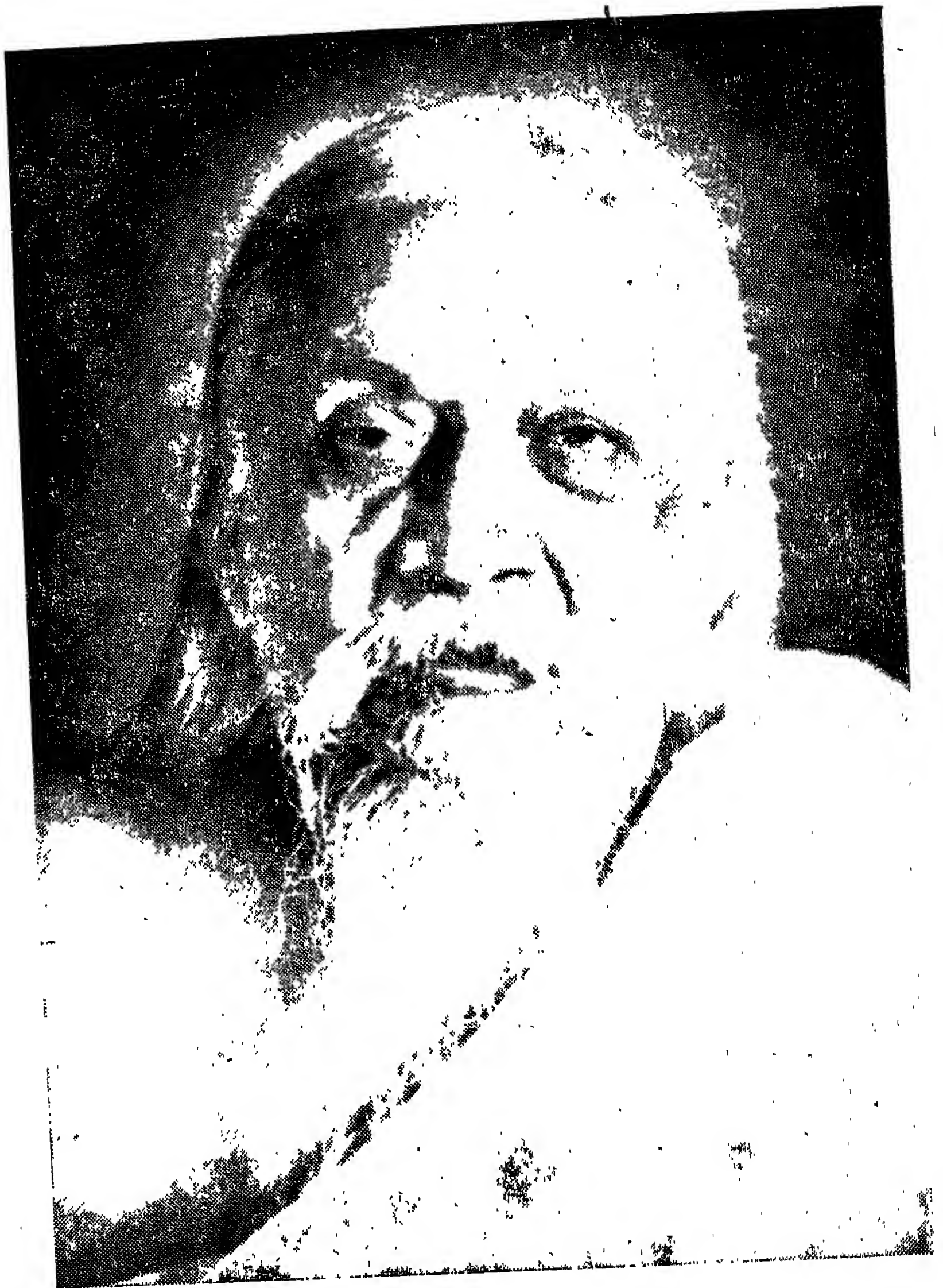
1st Edition : 4-4-1980

Copies : 500

**C/o : Institute of Human Study,
2-2-4/1, University Road,
Hyderabad-5000768.**

Price : Rs. 1-50

**Printers : Sudarshan Printers,
Esamia Bazar,
Hyderabad-500027.**

Sri Aurobindo

యోగము : దాని లక్ష్యాలు

(శ్రీఅరవిందుల Yoga and Its objects అనే గ్రంథానికి స్వేచ్ఛానువాదం)

మనం అభ్యసించే యోగం మనకోసమేకాదు. దైవంకోసం. దైవేచ్ఛను ప్రపంచంలో ప్రవర్తింప జేయటము, ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనను కలిగించటము, మనో, ప్రాణ, భౌతిక స్వభావంలోకి దివ్యప్రకృతిని, దివ్యజీవనాన్ని తీసికొని రావటము ఈ యోగం యొక్క ధ్యేయం. వ్యక్తిగత మోక్షం దీనిలక్ష్యం కాదు. వ్యక్తిగత ఆనందమే కాదు మన ధ్యేయం. క్రీస్తుచెప్పిన దేవ రాజ్యన్ని లేదా మన సత్యయుగాన్ని, దివ్యఆనందాన్ని క్రిందికి తీసికొనిరావటం మనలక్ష్యం. దైవేచ్ఛ ఉంటేనే మనకు ముక్తి లభిస్తుంది. ఈ నాటకానికి ఆయనే ప్రభువు. ఆయన దయ, అనుమతిలేనిది ఏ ఆత్మకూడా ఈ నాటకాన్ని విడిచిపోలేదు. అజ్ఞానము, భోగము ద్వంద్వాలు-వీటిద్వారా మన మనస్సును తీసికొని పోవటం మనలో ఉన్న ఆయన ఇచ్చ ఒక్కొక్కసారికావచ్చు. దీనిలో చెడ్డ ఏదీలేదు. అది దైవలీల. దీన్ని గుర్తించి తన స్వేచ్ఛను తెలిసికొని కూడా దైవనాటకంలో పాత్రధారి కావటం, ఈ నాటక పద్ధతిని మార్చటానికి గాను ఆయన ఆదేశంకోసం వేచి ఉండటం విచేకి లక్షణం.

ఉన్నత విజ్ఞానాన్ని ప్రమాదంనుంచి కాపాడి రక్షించటానికి ఒక దేశాన్ని భగవంతుడు ఎన్నుకుంటాడు. ప్రస్తుతం ఆ దేశం మన భారతదేశం. అజ్ఞానము ద్వంద్వాలు ద్వారా, సంఘర్షణ, స్వార్థము, దైన్యము, తామసిక రాజసిక సౌఖ్యాలు-వీటిద్వారా ఆనందాన్ని పొందాలని ఆయన సంకల్పించినప్పుడు, భారతదేశంలోని విజ్ఞాన జ్యోతిని ఆయన మందగింప జేస్తాడు. ఆదేశాన్ని అణగద్రొక్కి ఉంచుతాడు. ఆయన లీలావినోదంలోని ఈ ఆంశంతో ఈ దేశం జ్యోక్యం చేసుకోకుండా ఉండా లనేదే ఆయన సంకల్పం. నరుడి నుంచి నారాయణుణ్ణి సృష్టించాలని ఆయన సంకల్పించినప్పుడు భారతదేశం మీద విజ్ఞాన వృష్టిని కురిపించి తద్వారా భారతదేశం ప్రపంచానికి ధృడత్వ, వివేక, ఆనంద సందేశాన్ని అందించేలాగ చేస్తాడు. విజ్ఞానం కుంచించుకొని పోయిన సమయంలో భారతీయ యోగులందరు, స్వీయ మోక్షవలంబులై ప్రపంచాన్ని వదిలిపోతారు. విజ్ఞానం విస్తరించే సమయంలో వారుమళ్ళీ ప్రపంచంలో ప్రవేశించి వ్యవహరిస్తారు. అప్పుడు మరొకసారి జనకుడు అజాతశత్రువు, కార్తవీర్యుడు మొదలైన యోగులు సింహాసనాలను అధిష్టిస్తారు.

మానవునిలోని చైవలీల సత్య కలి యుగాల మధ్య పరిభ్రమిస్తుంది. సత్య యుగంలో సామరస్యత, పరిపూర్ణత స్వచ్ఛందంగా నెలకొంటాయి. త్రేతా యుగంలో ఇవి తగ్గి పోయి ఇచ్చాశక్తివల్ల నిలబడతాయి. ద్వాపరంలో మరింత పతనం జరిగి వైజ్ఞానిక నియమాల సమ్మతి వల్ల ఇవి ప్రవర్తిస్తాయి. కలి యుగంలో ఇవి పూర్తిగా ధ్వంసం అవుతాయి. అయితే, కలి దుష్టయుగం కాదు. మరొక సత్యయుగానికి నాందీ వాచకం. కలియుగంలో ప్రాచీన విజ్ఞానం అంతరించి పోయి, వేదాలు ఉపనిషత్తులలోని కొన్ని భాగాలు మిగిలి ఉంటాయి. అయితే సామసర్య పరిపూర్ణతలను నిర్మించే మొదటి ప్రయత్నానికి అంటే ఊర్ధ్వగమనానికి ఈ సమయం అనుకూలంగా ఉంటుంది.

ఈ సామరస్యాన్ని భారతదేశం మాత్రమే కనుగొనగలదు. ఎందుకంటే, మార్పువల్లనే తప్ప-అంటే ప్రస్తుత మానవ స్వభావం మార్పుచెందితే తప్ప సాధ్యపడదు. యోగంవల్లనే ఈ మార్పు సంభవిస్తుంది. బయటినుంచి మనం వీర్ప రచే రాజకీయ సామాజిక వ్యవస్థలవల్ల ఈ మార్పురాదు. మానవుని మనస్సు, కర్మ సాంగంమారి పోవాలంటే, ఈ మార్పు అంతరంగంలో జరగాలి. మనలోను ప్రపంచంలోను భగవంతుని దర్శించి, ఆ దర్శనం ద్వారా జీవితాన్ని మలచుకోటం వల్లనే ఈ మార్పు జరుగుతుంది. పూర్ణయోగం ద్వారానే ఈ విధమైన పరివర్తన సాధ్యపడుతుంది. ఏదో ఒకప్రత్యేక ప్రయోజనాన్ని ఆశించే హఠ, రాజ యోగాల వల్లకాక అధ్యాత్మయోగం వల్లనే ఈ సిద్ధి లభిస్తుంది. దృశ్యమాన ప్రపంచమంతా, స్థావర జంగమ రూపమైన ఈ జగత్తుసాంతం, దివ్యబ్రహ్మమయంగా భావించి, పరాత్పరపురుషునికి స్వయం సమర్పణ చేసుకోవటమే అధ్యాత్మయోగంలోని ప్రధానసూత్రం. ఈ సమర్పణ సంపూర్ణంకావాలి. ఏదీ తనకు మిగుల్చుకోకూడదు. ఏకోరికగాని, అభ్యర్థనగాని, అభిప్రాయంగాని, “ఇది ఇలా ఉండాలి. అదిఅలా ఉండాల్సి” ఇదిఅలా ఉండకూడదు అనేభావనగాని ఉండరాదు. కోరికలు తొలగి, వైజ్ఞానికే చ్ఛమాయమై, ధ్వంద్వాలు నశించి దృశ్యాదృశ్య ప్రపంచమంతా సర్వేశ్వని వివేక శక్తి ఆనందాల అభివ్యక్తిగా గుర్తించటం జరగాలి. ద్రైవరు చేతిలో ఇంజన్ తటస్థంగా ఉన్నట్లు మన భగవంతుని చేతిలోని పరికరంగా తటస్థంగా మెలగాలి. అహంకారాన్ని పూర్తిగా తొలగించుకొని ప్రశాంతత, ఆనందము, విజ్ఞానము, పరిపూర్ణక్రియ మనలో వ్యక్తం అయ్యే వీలుకలిగించాలి. అప్పుడు మనలోని భగవంతుడే సాధకుడు సిద్ధుడుకావటం చేత యోగక్రియల అనంతదివ్యశక్తి మనలో పని

చేయటం ప్రారంభమవుతుంది. ఇదిమన కృషి, సామర్థ్యాలవల్ల జరగదు. ప్రకృతి పనిగా జరుగుతుంది. అత్యంత శక్తివంతమైన రాజయోగం యొక్క “సంయమనం”గాని, బాగా అభివృద్ధి అయిన ‘ప్రాణాయామం’గాని తీవ్రధ్యానంగాని, పరవశభక్తిగాని స్వార్థత్యాగ పూర్వక కర్మగాని- అవిఎంత బలమైనవి, శక్తికలవే అయినా-ఈ అత్యున్నత యోగక్రియ ముందు బలహీనమే అవుతాయి. ఈ యోగాలన్నీ మనశక్తివల్ల పరిమితమైనవి కాగా పూర్ణయోగం భగవంతుని శక్తి కనుక అపరిమితమైనదవుతుంది. ఈ యోగం ఆయన ఇచ్చకు పరిమితం అవుతుంది. ప్రపంచానికి, ప్రపంచంలో ఉన్నమనకు వీది శ్రేయస్కరమో ఈ ఇచ్చకు బాగా తెలుసును.

ఈ యోగంలో మొట్టమొదటి ప్రక్రియ “ఆత్మసమర్పణ సంకల్పము”. నిన్ను నీవు హృదయపూర్వకంగా నీ సర్వశక్తితో భగవంతుని చేతుల్లో ఉంచుకో. షరతులు విధించకు, వీధి ఆడుగకు, యోగసిద్ధిని కూడా అడుగకు. నీద్వారా ఆయన ఇచ్చ నెరవేరాలని మాత్రమే కోరుకో. అడిగినవారికి ఆయన అడిగినంతవరకే ఇస్తాడు. అడగని వారికి, వారికి కావలసినవీ, వారు అడిగి ఉండవలసినవీ అన్నీ ఇచ్చి అధికంగా తన్నుతాను తన ప్రేమపూర్వకమైన వరాలను స్వచ్ఛందంగా అనుగ్రహిస్తాడు.

ఇకరెండవ ప్రక్రియ. నీవు ప్రక్కకు తప్పుకొని, నీలో దైవశక్తి ఎలా పనిచేస్తున్నదో గమనించటము. ఈ దైవచర్యతో పాటు కల్లోలము, బాధలు కూడా కనిపిస్తాయి. అందుకే విశ్వాసం అవసరం. పైకి కనిపించేవి, కనిపించనివి అయిన మాలిన్యాలు నీలోఏవి ఉన్న అవిపైకి వస్తాయి. పూర్తిగా తుడిచి పెట్టనంతవరకు అవి తిరిగి తిరిగ వస్తూనే ఉంటాయి. సందేహపడకు. సందేహం కలిగినా అది తొలగిపోయే దాకా దానిని గమనించు. అదివరకే కొంత అభివృద్ధి సాధించినవారి సత్సంగములో ఉండు. ఒకవేళ అదిలభించకపోతే ఆత్మసమర్పణ సూత్రానికి కట్టు పడి ఉండు. అంతరంగంలో విషాదము, బాహ్యంలో బాధాఘాతాలు కలిగినప్పుడు ఈ గీతావాక్యాన్ని స్మరించు :

“మచ్చిత్త స్సర్వదుర్గాణి మత్ప్రసాదాత్ తరిష్యసి”

“అహంత్యా సర్వపాపే భ్యో మోక్ష యిష్యామిమాకుచ”

“నేనే మోక్షమిస్తాను.” నీవు బాధపడనక్కర్లేదు. పోరాటంతో నిమిత్తంలేదు.

రోగప్రమాద పాపభయం నీకక్కరలేదు. ఆయనను ఆశ్రయించు. “నేను నిన్ను పాపాన్నించి తొలగిస్తాను.” మోక్షం అనేది ఒక అద్భుతంలాగా ఊడిపడేదికాదు. పరిశుద్ధత యొక్క ప్రక్రియగా అదివస్తుంది. పాపాదులన్నీ దానిలో భాగలే. చాలా కాలం శుభ్రంచేయనిగదిని ఊడ్చేటప్పుడు దుమ్ముతెరలు లేచినట్లు అవిలేస్తాయి. ఈ దుమ్మునిన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయవచ్చు. అయినాసరే పట్టువదలకు. “నేనుశుద్ధి చేస్తాను” (మాకుచః) అంటున్నాడు భగవానుడు.

ప్రక్కకు తొలగి ఉండాలంటే నిన్నునీవు సాక్షి మాత్రుడై నవ్వురుపుడవుగా తెలుసుకోవాలి. పనిచేసేది శక్తిరూపంలో, కాళిగా భగవంతుడే. ఆపనిని కాళి యజ్ఞంగా శ్రీకృష్ణునికి అర్పిస్తుంది. ఈ యజ్ఞాన్ని చూస్తున్న యజమానివి నీవు. ప్రతికదలికకు నీవు అవసరం. దాని ఫలితాన్ని రుచిచూచేది నీవే. ఆధారమంటే ఏమిటో తెలిస్తే కర్తవ్యాభిమాన త్యాగం చాల తేలిక అవుతుంది. మనస్సునకు పరకాష్ట అయిన బుద్ధికి ఎగువన ఉన్నత బుద్ధి లేక విజ్ఞానం సత్యధర్మానికి ఆధారమై ఉన్నది. దీనికిపైన క్రీస్తు చెప్పిన ‘నీలోని దేవరాజ్యము’ అనందము ఉన్నది. నిమ్నస్థితులలో మనం జాగృతులముగా ఉన్నాముకాని విజ్ఞాన అనందాలలో నిద్రావస్థలోనే ఉన్నాము. మనలోని ఈ చైతన్యస్థాయులను మేల్కొల్పాలి. వాటి జాగృతియే యోగసిద్ధి. అదిరిగిననాడు గీతలో చెప్పినట్లు భగవంతునిలో నివాసము చెసేస్థితి ఏర్పడుతుంది. దీనికిశ్రీకృష్ణుడు ‘మయినివసిష్య స్యేవ’ అనిపేర్కొన్నాడు.

ఇక ఈ యోగములోని మూడవ ప్రక్రియ. అన్నింటినీ భగవంతుగానే చూడటం! ఇందులో మొట్టమొదట సర్వవ్యాపక దేశకాలాలను అవిచ్ఛిన్న నిరాకార స్థితిగా దర్శిస్తాడు. ఇదిసదాత్మగా (నిష్క్రియము) శాంతరూపంగా అలక్షణంగా గోచరిస్తుంది. ఈ దర్శనంలో ఏకత్వమే సత్యంగా మిగిలినదంతా మాయగా తోస్తుంది. ఇంతటితో ఆగక, ఈ నిరాకార దర్శనానికే పరిమితుడవు కాక ముందుకు సాగితే, ఇదే సదాత్మఅంతటా వ్యాపించి ఉన్నదనీ, నామరూపాలు కూడా బ్రహ్మ స్వరూపా లేననీ గ్రహిస్తావు. అప్పుడు ఉపనిషత్తులు, గీత చెప్పినట్లు ‘ఆత్మానం సర్వభూతేషు సర్వభూతాని చాత్మాని’ అనే జ్ఞానానికి అనుగుణంగా నడుచుకొంటావు. ‘సర్వంఖల్విదం బ్రహ్మ’ అనే సూత్రంలోని నిజంతేట పడుతుంది. ప్రపంచమంతా ఒకలీలగా, నాటకంగా తోచటం ఈ యోగదర్శనానికి మకుటాయమానమైన అనుభూతి. శ్రీకృష్ణుడు “అవ్యక్తో వ్యక్తాత్పరం” వ్యక్తావ్యక్తాలను అధిగమించినవాడని

గ్రహిస్తావు. సదాత్మజ్ఞానాన్ని కోల్పోకుండానే లీలాజ్ఞానాన్ని పొందుతావు. సదాత్మ వెనుక బొద్దులుశూన్యంగా భావించిన 'అసత్' అనే నిశ్శబ్దత ఉన్నది. దానివెనుక పరాత్పరపురుషుడు (పురుషోవరేణ్య ఆదిత్య వర్ణస్తమసః పరస్తాత్) ఉన్నాడు. ఇతడే తననుంచి ప్రపంచాన్ని సృష్టించిన “అనంత పరిమిత” ఈశ్వరుడు. అనంత శాంతః నారాయణుడు ప్రేమతో మనలందరినీ తన వైపునకు ఆకర్షించి, అధి పత్యంతో మనందరినీ ఆకట్టుకొని నానావిధ జగత్తులో ఆనందశక్తి సౌందర్య రూప లీలా వినోదంలో మునిగి యున్న లీలామయుడు శ్రీకృష్ణుడు.

ఈ ప్రపంచం ఆయనస్థితి, జ్ఞాన, ఆనందాలలీల అంత సచ్చిదానందము. పదార్థం భౌతికంకాదని, చైతన్యయొక్క ఒకరూపమని ఒకనాడు నీకు తెలుస్తుంది. దానిగట్టితనం సంహతి ధృతి అనేగుణాల కలయిక అంటే చేతనయొక్క ఒకస్థితి తప్ప పేరుకాదు. అనంతగుణ బ్రహ్మరూపుడైన శ్రీకృష్ణుడే ఈ పదార్థ జీవ మనస్సులు. ఈ గ్రహింపు మనకు కలిగిననాడు ఉపనిషత్తులు చెప్పిన “ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ నబిభేతకు తశ్చన” (బ్రహ్మనందం పొందినవానికి దేనివల్లా భయపడే అవసరంలేదు) అనే వాక్యార్థం బోధపడుతుంది. ఈశావాస్య ఉపనిషత్తు చెప్పినట్లు:

యస్మిన్ సర్వాణిభూతాని ఆత్మైవా భూ ద్విజానతః

తత్రకోమోహః కఃశోకః ఏకత్వం అనుపశ్యతః

అంటే సర్వభూతములు తానుగా తెలిసినానికి మోహశోకా లెక్కడివి? అప్పుడు మనకు ప్రపంచం వేరుగా కనిపిస్తుంది. అంత శుభము, శివము, మంగళము, ఆనందమయము. మనము “సర్వభూతాత్మ భూతాత్మ”లము అవుతాము. దివ్యస్థితిని ప్రకాశింపజేసే కేంద్రంగా రూపొంది బ్రాహ్మీస్థితిని చేరుతాము.

జడమనే దానిలో అంతర్గతంగా దైవంఉన్నాడు. అన్నమని చెప్పబడే పదార్థంలోనేగాక ప్రాణ, మనో, విజ్ఞాన, ఆనంద, చిత్, సత్లలోనూ అతడే ఉన్నాడు. పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతం “చిత్” స్వరూపంలో ఆ శ్రీకృష్ణుడే వ్యాపించియున్నాడు. కనుకనే “ఈశావాస్యమిదం సర్వంయత్కించ జగత్యాంజగత్” అని చెప్పటం జరిగింది. సర్వభూతాలలో ఆయనను దర్శించడం సరిపోదు. సర్వ కర్మలలో, సర్వభావనలలో ఆలోచనలలో ఆయననే దర్శించాలి. ఈ దర్శనానికి రెండు విషయాలు అవసరం: ఒకటి: మన సర్వ కర్మఫలాలను ఆయనకు అర్పిం

చాలి. రెండు: కర్మలను సహితం ఆయనకే సమర్పణ చేయాలి. కర్మఫలత్యాగ మంటే విరక్తితో ఫలాలను నిరాకరించటంకాదు. ఒకలక్ష్యం లేకుండా పనిచేయటం కాదు. దీని అర్థం; కావాలనీ, అవసరమనీ, ఇలా జరగాలని, అలా జరగటానికి ఇలా చెయ్యాలనీ, మనం అనుకొని కర్మ చేయరాదు. కర్తవ్యం కనుక, మన జీవితంలోని ప్రభువు ఆజ్ఞకనుక కర్మచేయాలి. భగవంతుడు వీ ఫలితాన్ని అనుగ్రహిస్తాడో దానినే స్వీకరించాలి. “నీకేది కావాలి” అనే దాన్ని తీసి పారవెయ్యి. భగవంతునికి కావలసినదేదో తెలుసుకోవటానికి యత్నించు. నీ హృదయం, నీ భావాలు అలవాటుగాకలిగే ఉద్దేశాలు సమ్మతగినవి కాదని గ్రహించి గీతలో అర్జునుడి లాగా భగవంతుడు దేనిని సక్రమమని, అవసరమని నిర్దేశించాడో తెలుసుకోవటానికి యత్నించు, కర్తవ్యకర్మను సరిగా నిర్వహిస్తే అవసరమైనది. సక్రమమైనది అదే తప్పనిసరిగా జరుగుతుందనే పూర్ణవిశ్వాసాన్ని అలవరచుకో. ఫలానాఫలితంరావాలని నీవు కోరకపోయినా, అనుకోక పోయినా అదే వస్తుంది. ప్రపంచాన్నంతటినీ పరిపాలిస్తున్న శక్తికి కనీసం నీకున్నంత పాటివివేకం ఉండకపోదు. ఈ పాలనా నిర్వహణలో నిన్ను సహాయాడిగే అవసరంగాని, నిన్ను సంప్రదించే అవసరంగాని దానికిలేదు. భగవంతుడే అంతా స్వయంగా చూచుకుంటాడు.

మరి కర్తవ్యకర్మ అంటే వీటి? చెప్పటం చాలాకష్టం “గహనా కర్మణో గతిః” అంటుంది గీత. చాలామంది కర్తవ్యకర్మ అంటే ఇంగ్లీషులోని Duty అనే పదానికి పర్యాయంగా “విద్యుక్తధర్మ” అని అనువదిస్తూ ఉంటారు. దీన్ని వారు నైతికకర్మగా అంటే నువ్వుదేన్ని సక్రమంగా భావిస్తున్నావో అది లేదా సంఘానికి జాతికి మానవతకు మేలుకలిగించేది అని విశ్వసిస్తారు. అజ్ఞానుల వ్యక్తిగత అహంకారాన్ని అణచడానికి, వారి కోరికల కోలాహలాన్ని అదుపు చేయడానికి ఈ వ్యక్తిగత సాంఘిక విధులు అవసరమే కావచ్చు కాని వ్యక్తిగత సాంఘిక విద్యుక్త ధర్మానికే కట్టుబడినట్లైతే మనుష్యుడు మంచివాడు అవుతాడేగాని, పూర్ణయోగాన్ని సఫలంచేసుకొన్న వాడు మాత్రంకాదు. అప్పుడు ఒక ఫలాకాంక్ష స్థానంలో మరొక ఫలాకాంక్ష ప్రవేశిస్తుంది. ఈ ఉన్నత ఫలితాలకోసం ఆతడు ఇతోధిక కృషిచేస్తాడు. అవిలభించకపోతే దుఃఖిస్తాడు. పరోపకార పారీణుని వాంఛా తీవ్రత అన్నింటినీ మించి ఉంటుంది. పుణ్యభావనలో పాతుకుపోయిన అహంకారాన్నిమించిన కఠోర అహంకారం ఉండదు. ఎందుకంటే తన దృష్టిలోను ప్రజల దృష్టిలోను ఈ అహంకారం సమర్థనీయంగా కనిపించటంచేత, ఉన్నత న్యాయానికి

తలబగ్గ వలసిన అవసరం వారికి కనిపించదు. ఒకపేళ ఫలితాలను గురించి దుఃఖం లేదనుకున్న రాజనకర్మ చేసే వానికి ఉన్నంతశ్రమ సంఘర్షణ ఉంటాయి. సంఘర్షణతో, ఆత్మతతో, ఆయాసంతో త్రిగుణాశ్రితుడు కాకపోవటం అలా ఉంచి, గుణాలకు బానిసగానే ఉండిపోతాడు.

వ్యక్తిగత పుణ్యం సాంఘికవిధి అనే అభిప్రాయాల ప్రాబల్యంవల్లనే అర్జునుడు యుద్ధ విముఖుడైనాడు. అతని హేతువాదాన్ని ఎదుర్కొవటానికి శ్రీకృష్ణుడు రెండు వేర్వేరు భావాలను ప్రతిపాదించాడు. ఒకటి బద్ధుడై మోక్షన్వేషియైన వానికోసం తక్కువ స్థాయికి చెందినది, మరొకటి మోక్షప్రాప్తి పొందిన వానికి కావలసిన ఉన్నతమైనది. మొదటిది శాస్త్రము. రెండవది సమర్పణ, అంటే కర్మఫలాన్నేగాక కర్మను గూడ భగవదర్పణం చేయటం మన కోరికలు, హేతువులు తీవ్రవాంఛలు ఇష్టాఇష్టాలకు వేరుగా ఒక ప్రమాణాన్ని నెలకొల్పటమే శాస్త్ర ప్రయోజనము. దాన్నిపాటిస్తే సాత్త్విక అహంకారాన్ని కూడ తగ్గించి మోక్షానికి సిద్ధపరుస్తూది. పూర్వకాలంలో శాస్త్రం అంటే వేదధర్మము. ఇది మానవ మానసిక తత్వంయొక్క, ప్రపంచ సూత్రాల యొక్క లోతైన జ్ఞానంమీద ఆధారపడి మానవుడు తన్నుతాను తెలుసుకొనేటట్లు తన స్వభావాన్ననుసరించి జీవించేటట్లు చేస్తుంది. ఆ తరువాతి కాలంలో చాతుర్వర్ణ వ్యవస్థను అవలంబించిన స్మృతులు శాస్త్రంఅయినాయి. తదనంతరం గుడ్డిఅలవాట్లు ఆచారాలు సంఘమర్యాదలు శాస్త్రం అయినాయి. ఇది తామసిక స్థితిః బంధస్థితి.

అహంకారం ఎంతగొప్ప శాస్త్రాన్నినైనా దుర్వినియోగం చేస్తుంది. పుణ్యాహంకారము, ఇష్టావిష్టాలతో వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలతో కూడిన అహంకారము ప్రవేశిస్తాయి. శాస్త్రము శబ్దబ్రహ్మము. అయితే మోక్షానికి సిద్ధపడటమే చాలదు; నిజమైన మోక్షం వైపునకు శీఘ్రంగా పయనించాలి. ముక్తజీవి, కర్మత్యాగి శాస్త్రాన్ని దాటిపోతాడు. “శబ్ద బ్రహ్మతి వర్తతే”.

ప్రకృతియేదై వశాననంవల్ల మన కర్మలన్నింటినీ చేస్తున్నదనిమన స్వభావాన్ననుసరించి దైవము మనకర్మను నిర్ణయిస్తాడనిగ్రహించటమే కర్మసమర్పరణకు సరి అయిన వునాది. ఆక్షణంనుంచి ఆ కర్మఆయనదే అవుతుంది. ఆ కర్మనీది కాదు. దాని బాధ్యత నీదికాదు. కర్మ బంధమూలేదు. భగవంతుడు సర్వస్వతంత్రుడు ప్రభువు కమక ఆయనకూ బాధ్యత అనేదిలేదు. మనకర్మ ‘స్వభావనియతమే’ అయినా స్వభావం భగవంతుని పరికరం అయిపోయింది. అజ్ఞాన సంస్కారాలు

పూర్తిగా నిండిన మనలో ఈజ్ఞానం కలగటం అంత సులభంకాదు. దీన్ని త్వరగా పొందటానికి మూడు మెట్లున్నాయి.

ఒకటి: “త్వయాహృషీకేశ హృదిస్థితేన యథానియుక్తో తథాకరోమి”
అనే వాక్యానికి అనుగుణంగా జీవించటం.

రెండు: పై తత్వం అలవడిన తరువాత రెవడవదశలో

“ఈశ్వరస్సర్వ భూతానాం హృద్దేశేఽర్జున తిష్ఠతి

భ్రామయన్ సర్వభూతాని యంత్రారూఢాని మాయయా” అనే

గీతాశ్లోకం చెప్పిన జ్ఞానంలో జీవించగలము. ఈ దశలో “తథాకరోమి” ఉండదు. “గుణావర్తంత వివ” (గుణాలేపని చేస్తున్నాయి అని తెలుస్తుంది. గుణాలు చేస్తున్నవాటిని స్వభావం నిర్ణయించిన వాటిని వేర్పరచటం కష్టం. స్వభావంలోని కల్మషంవల్ల పాపపుణ్యాల భావన తలెత్తుతుంది. భగవంతుని చేతిలో నిన్ను నీవు ఉంచుకున్నావు గనుక నీలోని కల్మషాలను అతడే తొలగిస్తాడని గుర్తుంచుకో. అయితే పాపానికో పుణ్యానికో అంటిపట్టు కోకుండా మాత్రం జాగ్రతపడు. “నమే భక్తః ప్రణశ్యతి” అని ఆయన మనకు అభయం ఇస్తున్నాడు.

మూడు : త్రిగుణా తీతుడవు కావటం మూడవదశ. అంటే జ్ఞానరూప మైన సత్వగుణం ప్రకాశజ్యోతిగా, కర్మరూప రజోగుణం తపస్సుగా, అలస్య రూపతమోగుణం సమతలేక శాంతిగా రూపొందాలి. ప్రకాశము, తపస్సు సమతలుగా త్రిగుణాలు రూపొంది సామరస్యాన్ని సాధిస్తాయి. అంతకు ముందుగానే మనలోవర్తిస్తున్నది ఒక మహా విశ్వశక్తియే తప్ప మన శరీరగత శక్తిగావనీ, ఆ మహాశక్తియే నీకోసం ఆలోచిస్తున్నది, భావిస్తున్నది, కర్మలను చేస్తున్నది అనీ మన హృదయమనో శరీరాలను ఆ శక్తియే నడిపిస్తున్నదనీ, నీకు తెలుస్తుంది. దీనివల్ల ఆనందం కలుగుతుంది. నీ మనో హృదయ శరీరములు నీవి కావు, భగవంతునివి. నీవు కేవలం సచ్చిదానందంలో ఒక కేంద్రానివి. ఈ ఆధారంలో భగవంతుడు వర్తిస్తాడు. “యస్యనాహంకృతోభావో బుద్ధిర్యస్యనతిష్యతే” ఈ ఆత్మార్పణకే శ్రీకృష్ణుడు అధిక ప్రాధాన్యత నిచ్చాడు: అందుకే

“మయిసర్వాణి కర్మాణి సన్యస్యాధ్యాత్మ చేతసా

నిరాశీ నిర్మమోభూత్వాయుధ్యస్వ విగతజ్వరః ” అంటున్నాడు.

ఈ పూర్ణ మహా మోక్షానికి నీవు నిస్సృహుడవు, నిర్ద్వందుడవు, నిరహంకారుడవు

కావాలి. అన్నింటినీ సంతోషంగా స్వీకరించాలి. ఎందుకంటే, మన ప్రేమదై న భగవంతుడినుండే అన్నీ వస్తున్నాయి. ఈ జ్ఞానం, ఈ భక్తి ఈకర్మ ఆత్మార్పణ సంకల్పంవల్లనే కలుగుతాయి.

అహంకారమే ద్వంద్వాలను బంధకృంఖలాలుగా మార్చివేస్తున్నది. అహంకారం సత్య, రజస్తమో అహంకారాలు అనే మూడు విధాలుగా ఉంటుంది. రజో అహంకారం కర్మను, కర్మఫలాలను కోరుతున్నది. దీన్ని నివారించటానికే “మా కర్మఫలహేతుర్భూః” అని చెప్పబడింది. తమోఅహంకారం సోమరితనాన్ని, సుఖాన్ని కోరుతున్నది. దీనిని తొలగించటానికి కర్మసంగ వివర్జన బోధించబడింది. సాత్వికాహంకారము జ్ఞాన, సంతోషాలతో బంధిస్తుంది. తన పుణ్యము తన అభిప్రాయాలసక్రమత అర్జునుడిలాగా వ్యక్తిగత పరోపకారిబుద్ధి, న్యాయము, పుణ్యము దీనిలక్షణాలు. దీన్ని పోగొట్టుకోవటానికే “సుకృతదుష్కృతులను” అధిగమించాలి.

తగుణాలకు వాటి ప్రమాదాలు వాటికి ఉన్నాయి. ౬జోగుణంవల్ల ప్రమాదం “నేను చాలా గొప్పసాధకుణ్ణి, నేను చాల పురోగమించాను, నేను భగవంతుని మహాయుధాన్ని” అనుకోటం. భగవంతుని విషయంలో ఆయన కన్నా తనకే ఎక్కువ ఆసక్తి ఉన్నట్లుంటాడు. భగవంతుడు తనద్వారా వర్తిస్తున్నాడని వైజ్ఞానికంగా భావిస్తాడు. ఇతరులలో కూడా దైవాన్ని చూస్తూ ఆత్మతను అదుపు చేసుకోవటం అవసరం.

తమోగుణంవల్ల కలిగే ప్రమాదం రెండు విధాలు: ఒకటి “నేను బలహీనుణ్ణి, పాపిని, దురదృష్టవంతుణ్ణి, అజ్ఞానిని, పనికిమాలిన వాడిని, వాడికన్నా తక్కువాణ్ణి, వీడికన్నా తక్కువ వాడిని, నా లాంటివానిద్వారా భగవంతుడు ఏమిచేయగలడు” అనుకోటం. తన పరికరాల అసమర్థతవల్ల భగవంతునికేమో కొంతపచ్చి నట్లు: ‘మూకంకరోతి వాచాలం పంగుం లంఘయతేగిరిం’ అనేది నిజం కానట్లు! నీవుకూడ బ్రహ్మవే. దివ్యశక్తి నీద్వారాకూడా పనిచేస్తున్నదని గుర్తుంచుకో. రెండు: ప్రళాంతి లభించగానే దానినే అంటి పెట్టుకొని ఆ సుఖాన్ని ఆ నిష్క్రియతనీ వదలకుండా ఉండటం లోక సంగ్రహకర్మను భగవానుడే నిర్ణయించాడు. ప్రపంచం మళ్ళీ ప్రకృతిలో పడిపోవడం ఆయన ఇచ్చాడు. నిష్క్రియతకు అంటి

పెట్టుకోవటం అంటే మన కర్మను భగవంతునకు కాక అహంకారానికి అర్పించినట్లు అవుతుంది.

ఇక సత్వగుణ ప్రమాదం ఇది : సాధనలోని ఒక క్రియకు అంటి పట్టు కోవటం ఒకప్రత్యేక సిద్ధిలో ఆనందంపొందటం. తన శుద్ధిని గురించి సంతోషించటం, భగవత్స్పర్శవల్ల లభించిన ఒకశక్తితో, ఆనందాన్నో, స్వతంత్రతనో గురించి మురిసి పోవటం. నువ్వు ఒక్కటి గుర్తుంచుకో, ఈయోగం నీకోసం కాదు. పై వన్నీ యోగలక్ష్యాలుకావు ముందే భగవంతుని ఏదీకోరనని నిశ్చయించుకున్నావు. ఆయన ఇచ్చినదాన్నే స్వీకరిస్తానన్నావు, ఉన్నత సాత్వికాహంకారంనుంచి నువ్వు ముక్తుడవు కావాలి. స్వార్థరహితమైన ఆత్మ భగవత్ప్రాప్తివల్ల కలిగిన ఆనందాన్ని కూడా వదలుకొంటుంది. ఆసక్తిలేకుండా సంతోషానందాలను స్వీకరిస్తేనే నీవు సిద్ధుడవు లేదా గీతాపరిభాషలో పరిపూర్ణ మానవుడవు కాగలవు.

ఇంతవరకు యోగ ప్రక్రియలు మూడు అని తేలింది. ఒకటి: ఆత్మసమర్పణ సంకల్పము. రెండు: ఆత్మజ్ఞానం ద్వారా ఆధారానికి విడిగా నిలబడటం. మూడు: సర్వత్ర భగవంతునే దర్శించటం, కర్మఫలాలను కర్మలను కూడ బరమేశ్వరార్పణం చేయటం. దానివల్ల అహంకార ద్వంద్వాలనుండి ముక్తుడవై, శుద్ధ, ముక్తి సిద్ధరూపుడవై ఆనందమయుడవు కావటం. అయితే సంకల్పం అనేదిగనుక జరిగితే చైవశక్తియే ప్రకృతియొక్క మహాప్రక్రియ ద్వారా మిగిలిన దాన్నంతా తానే నెరవేరుస్తుంది. నీవల్ల తప్పనిసరిగా కావలసింది “అనుమతి” “స్మృతి” ని మంచిని స్తుతించుకొంటూ, చెడును తిట్టుకొంటూ ఉండకుండా నీలో జరిగే దానినంతా సాధనాభాగంగా అనుమతించాలి. తాత్కాలిక అనుమతి అంటే నిర్లిప్తంగా లొంగి ఉండటం. శాశ్వత అనుమతి అంటే రాబోయే ఫలితాలను ముందుగానే అంగీకరించి వాంఛారహితంగా ఇచ్చను వ్యవహరింప జేయుటం. ఈదృతి ఉత్సాహశీలక్ష్యాన్ని చేరటానికి కావలసినవి. వ్యాకులత, కల్లోలాన్ని అలసటను కలిగించి తీవ్రసుఖ దుఃఖాలనిస్తుండే కానీ సువిస్తృతమైన ఆనందాన్నివ్వదు. ఈ మార్గాన్ని అనుసరింప దలచినవారు ఉపనిషత్తులు “దారులు”గా ఉండాలి.

స్మృతి అంటే అప్రమత్తత. త్రిగుణవేగంవల్ల స్మృతి నష్టమై, యోగి భ్రష్టుడౌతాడు. దారి తప్పుతాడు. ఈ ప్రమాదం వచ్చినప్పుడు నీవు విచారించవద్దు.

భగవంతుడే నీ వ్యవహారాలన్నింటిని చూచుకొంటాడు. ఒకవేళ నీవు ఆ విధంగా పడి పోవటమే, అవసరమేమో! శిశువులాగా నీవు ఆ విధంగా నడక నేర్చుకోవచ్చు నేమో! యోగాన్ని దాని లక్ష్యాలను సదాస్మరణ చేయటంవల్ల అప్రమత్తుడవుగా ఉండాలను కోవటంకాదు. సర్వత్ర భగవంతుని స్మరించడం ద్వారా గీతలో చెప్పిన “నిత్య ఆనుస్మరణ” కావాలి. మొదటినుంచీ ఆత్మార్పణం చేసుకొన్నవారి మార్గం సుకరం, సుశీఘ్రం అవుతుంది. వారిని గురించిన ప్రశ్నేలేదు.

సనత్సుజాతీయంలో సిద్ధికి నాలుగు విషయాలు అవసరమని చెప్పబడింది. అవి శాస్త్రము, ఉత్సాహము, గురువు, కాలము. శాస్త్రము అంటే మార్గాన్ని బోధించటం. ఇంతవరకు చెప్పినదంతా అదే. ఇక ఉత్సాహం అంటే అనుమతి, నిత్య స్మరణ. గురువు భగవంతుడు. మిగిలిన దానికి సమయం అవసరం. జ్ఞానం కలిగిన తర్వాత భగవంతుడే గురువుఅన్న విషయాన్ని నీవు గ్రహిస్తావు. నీలోపల బయట ప్రతిచిన్న సందర్భము ఏవిధంగా సూక్ష్మరూప ప్రణాళికవల్ల ఏర్పడిందో, సహజయోగ ప్రక్రియను సాగించటానికి అనంత విజ్ఞానం ఆ సందర్భాన్ని ఏవిధంగా ప్రకటించిందో, అంతర్భావ్యాచలనాలు ఏవిధంగా అమర్చబడి వున్నాయో, అపరిపూర్ణతను తొలగించి, పరిపూర్ణతను కలిగించటానికి అవిఒక దానిపై ఒకటి పనిచేసే టట్లు ఏ విధంగా చేయబడినాయో నీవు చూస్తావు. ఒకమహా ప్రేమ, విజ్ఞానము, నిన్ను ఉద్ధరించటానికి పనిచేస్తున్నాయి. అందువల్ల సమయం పట్టుతున్నదని బాధ పడకు. చాలా ఆలస్యం అనిపించినా అపరిపూర్ణత్వాలు, ఆటంకాలు సంభవిస్తే అప్రమత్తుడవు, ధీరుడవు ఉత్సాహవంతుడవుగా ఉండి, మిగిలినదంతా భగవంతునికే విడిచిపెట్టు సమయం అవసరం. నీలో జరుగుతున్నది బ్రహ్మాండమైన కార్యము— నీ మానవ ప్రకృతిని సాంతం దివ్య ప్రకృతిగా పరివర్తన చెందించటం. శతాబ్దాలు పట్టవలసిన పరిణామాన్ని కొన్ని సంవత్సరాలలోనే జరిగేటట్లు చేయటం. కాబట్టి సమయం పట్టందను కోవద్దు. చాలా తొందరలో ఫలితాలనిచ్చే ఇతర మార్గాలున్నాయి. ఏదో ఒక నిర్దిష్ట ప్రక్రియను నీకిచ్చి ఏదో చేస్తున్నాననే సంకల్పిని నీ అహంకారానికి కలిగిస్తాయి. ఈ రోజు ఇన్ని అధిక ప్రాణాయామాలు, ఇంత అధిక కాలం ఆసనాలు, ఇన్ని అధిక ఆవృత్తుల జపము మొదలై నవి ఇలాటివే. పీటీలో ఇంత చేస్తే ఇంత అభివృద్ధి అని ఉంటుంది. కానిఒకసారి ఆపద్ధతిని అనుసరిస్తే దానికే కట్టుబడి ఉండాలి. ఇవన్నీ మానవ పద్ధతులేగాని అనంత శక్తిక్రియా పద్ధ

తులు కావు. ఈ శక్తి నిశ్శబ్దంగా కానరాకుండా లక్ష్యం వైపుకుసాగి పోతుంది. ముందుకుపోతుంది; మళ్ళీ ఆగినట్లు కనివిస్తుంది. అప్పుడు తానుచేసిన బ్రహ్మాండమైన కార్యాన్ని జయోత్సాహంతో ప్రకటిస్తుంది. కృత్రిమ పద్ధతులు మానవుని తెలివితేటలు నిర్మించిన కాల్వలవంటివి. వాటిలో ప్రయాణం సులభం, క్షేమం నిశ్చితం. అయితే ఒక నిర్దిష్ట స్థలాన్నుంచి మరొక నిర్దిష్ట స్థలానికి మాత్రమే అవి మనలను చేరుస్తాయి. మన యోగమార్గము విశాలము పథవిహీనము అయిన సముద్రము వంటిది. దీనిద్వారా ప్రపంచంలోని అన్నిభాగాలకు విస్తారంగా ప్రయాణం చేయగలవు. అనంత స్వేచ్ఛను పొందటానికి అనుమతి లభిస్తుంది. నీకు కావలసిందల్లా ఒక ఓడ, ఒకనడిపే చక్రము (Steering wheel), దిక్సూచి, ఇంధనము, నిపుణుడైన నావికుడు. బ్రహ్మవిద్య నీ ఓడ, విశ్వాసమే నడిపే చక్రము, ఆత్మార్పణ దిక్సూచి; దైవాజ్ఞతో లోకాలను సృజించి, పాలించి నాశనంచేసే తల్లి ఇంధనం, నావికుడు సాక్షాత్తు భగవంతుడే. అయితే ఆయన పనిచేసే విధానం ఆయనది. ఆయన సమయం ఆయనది. ఆయన మార్గాన్ని గమనిస్తూ ఆయన సమయంకోసం నిరీక్షించు (Watch his way and wait for his time). శాస్త్రాన్ని స్వీకరించి గురువుకు విధేయుడవు కావటం యొక్క ప్రాముఖ్యతను గుర్తించు. అంతేగాని హేతువాదాన్ని దాని అర్హతను గ్రహించిక ముందే, సౌందర్య ఊహలను ఎక్కువ తక్కువ భావాలను హేతువు పేరిట వ్యక్తిగత విజ్ఞానం అనుసరించాలని యురోపియనులవలె అనుకోకు. తత్వచర్చలతోను, సూక్ష్మ వేదాంత సిద్ధాంతాలతోను పొద్దు పుచ్చడం ఈనాటి ఫాషన్ గా తయారైంది. మాయ, అద్వైతాలను ముందుకునెట్టి ఆధ్యాత్మికానుభవం స్థానే వాటిని ప్రతిష్ఠించటం జరుగుతున్నది. ఈ ఫాషన్ లను నువ్వు అనుసరించకు. ఇలాంటి ప్రశ్నలతో నీ సమయాన్ని దండుగ చేసుకొని తబ్బిబ్బుపడకు. నీలో విజ్ఞానం మేల్కొన్నప్పుడు ఈ ప్రశ్నలన్నింటికి పుష్కలమైన తేజోవంతమైన సమాధానం లభిస్తుంది. తత్వచర్చకు చోటులేక పోలేదుగాని అది ఆధ్యాత్మికానుభవానికి చెలికత్తెగా మాత్రమే ఉండాలి. దాని అంతట అది శుష్కపాండిత్యం తప్పవేరుకాదు. సహాయ పడటానికి మారు అది నీ మార్గానికి అడ్డుగోడగా నిలుస్తుంది. ఈ మార్గాన్ని అంగీకరించిన తర్వాత అనవసర భయ సందేహాలు ప్రశ్నలు వదలిపెట్టి దాని శాస్త్రాన్నే అనుసరించు. మనస్సు ఉన్నతజ్ఞానం గ్రహించేటందుకు అనువుగా దానిని నిర్వికారంగా (Plastic) ఉంచుకో.

అనుభవాన్నే గట్టిగా పట్టుకొని ఉండు. చీకటి అనిపించిన చోట వెలుగుకోసం నిరీక్షించు. అదివరకే ఈ మార్గాన్ని చేపట్టిన జీవన్మార్గ దర్శకులనుండి, గర్వపడక, అందినంత సహాయాన్ని స్వీకరించు. సర్వదా ఓర్పువహించు. సంకుచిత నిర్ణయాలు చేయడానికి త్వరపడకు. నీలోని అంతర్యామి జగద్గురువు సహాయంమీద ఆధారపడి మరింత పరిపూర్ణమైన అనుభూతికోసం, మరింత పూర్ణమైన వెలుగుకోసం నిరీక్షించుతూ ఉండు.

ఇక్కడ మాయావాదాన్ని గురించి కొంతచెప్పటం అవసరం. ఐరోపా వారి హేతువాదము, ఇంద్రియవాదము కారణంగా ఆధునిక భావాలు చొచ్చుకు పోయిన అద్వైతబోధన ఈనాడు చాల ఎక్కువవగా కొనవస్తున్నది. దీనికి తన్ను బాధ్యుడుగా చేసినందుకు బహుశః శంకరుడు విభ్రాంతుడవుతాడు. ఈ ఆధునికుల బోధలు చాలామందిని చికాకు పరుస్తున్నవి. ఏకపక్ష తత్వశాస్త్రాలు పాక్షిక సత్యాలను చెపుతున్నాయని గుర్తుంచుకో. భగవంతుడు నిర్మించిన ఈ ప్రపంచ కఠోర తర్కబద్ధంకాదు. గానమాధురీలాగా అది అనేక వైరుధ్యాల సామరస్య స్థితి. ఆయన స్థితి నిరపేక్షము, స్వేచ్ఛా పూర్ణముగనుక దానిని తార్కికంగా నిర్వచించడం కుదరదు. అన్నిమతాలను అనుమతించే మతం ఉత్తమమతం ఏలా అవుతుందో అలాగే ప్రతి తత్వశాస్త్రానికి దాని సముచిత స్థానాన్ని దానికిచ్చి, అన్నితత్వ శాస్త్రాల సత్యాలను అనుమతించేదే ఉత్తమ తత్వశాస్త్రం అవుతుంది. మాయ అనేది ఒక అనుభవం-ముఖ్యమైనది కూడాను. తనకు అది విస్పష్టంగా విశాలంగా కనిపించటం వల్ల శంకరుడు దానిని అవసరమైన దానికన్న అధికంగా నొక్కిచెప్పటం జరిగింది. ఇక నీ కోసమంటావా లీలా భావనను స్థిరంచేయి, ఇది మాయాభావనకన్న లోతైన తీక్షణమైన పదం. 'లీల' మాయాభావనను ఇముడ్చుకొని దానిని అధిగమిస్తుంది. మధురా బృందావనాలలో శ్రీకృష్ణునితో ఆడుకోవటానికి నిశ్చయించుకొన్నావు కనుక అన్ని వస్తువులు నిష్ఫలమనే భావనవల్ల నీకు ఉపయోగంలేదు.

భగవంతుడు ఒక్కడే అయినా ఆయన ఏకత్వానికే బద్ధుడుకాదు. ఆయన సర్వదా నానా విధాలుగా అభివ్యక్తం అవుతున్నాడు. అలాకావటం గత్యంతరం లేక పోవటంవల్ల కాదు. అది ఆయన ఇచ్ఛ. ఈ అభివ్యక్తికి అవతల ఆయన "అనిర్దేశ్యము" అనిర్వచనీయము. దానిని ఒకటి అనలేము, 'బహు' అనలేము. ఉపనిషత్తులు తదితర పవిత్రగ్రంథాలు బోధించేది ఇదే. ఆయన 'ఏకమే వాద్వి

తీయం' మళ్ళీ ఈమనిషి, ఆ త్రీ, ఆ నీలి రెక్కలపక్షి, ఆ ఎర్రకళ్ళది "అన్నీ ఆయనయే. అతడు శాంతుడు; ఆనంతుడు; జీవుడూ అతడు." నేను అశ్వత్థవృక్షాన్ని" అని కృష్ణుడు గీతలో అంటాడు. "నేను మృత్యువును, నేను వైశ్వానరుడను, నేను జఠరాగ్నిని, నేను వ్యాసుడును, నేను వాసుదేవుడను, నేను అర్జునుడను" ఇదంతా ఆయన ఆనంతస్థితిలోని చైతన్యం యొక్కక్రీడ, ఆయన అభివ్యక్త రూపాలు కాబట్టి అవన్నీ నిజమే. మాయ అంటే తాను అభివ్యక్తం అవుతున్న పరిస్థితుల నుండి బ్రహ్మ తాను స్వేచ్ఛగా వేరై ఉన్నాడని తప్పవేరే అర్థంలేదు. ఆయనను మనంచూచే విధానంవల్ల గాని, ఆయనను గురించి అనుకునే దానివల్ల గాని ఆయన పరిమితుడు కాదు. వస్తువులకు భగవంతుని నుంచి వేరై న అస్తిత్వం ఉన్నట్లు భావించే అజ్ఞాన మాయనుంచి తప్పించుకోవాలిగాని భగవంతుడి నుంచికాదు; చైతన్య నుంచికాదు. భగవంతుడు పరిమితులకు అపరిమితుడు, బద్ధులకు స్వతంత్రుడు, నారదుడు, శ్రీకృష్ణుని ప్రతిగోపిక ఇంట్లోనూ ఉన్నట్లు చూచిన కథ నీకుగుర్తుందా? ఈ కథలోని భక్తిభావనను అలాఉంచితే ప్రపంచ లీలకు ఈ కథమంచి ఉదాహరణ. సర్వమూ అతడే. పైకి వేరుగా కనిపిస్తున్న ప్రతి ప్రవృత్తితోను ఉన్న పురుషోత్తముడు అతడే. వీటన్నింటినీ తనలోకి లాక్కొంటాడు. తన ఇచ్చననుసరించి మళ్ళీ బయటకు రప్పిస్తాడు. ఒకదృష్టిలో వీరంతా ఆయనతో ఎకమై ఉన్నారు. మరొక దృష్టిలో వారు ఎప్పుడూ వేరుగానే ఉన్నారు. ఈ దృష్టులలో వీరినిజమనే వివాదాల వల్ల ఒరిగే లాభంలేదు. భగవంతుని చూచేవరకు, ఆయనను నిన్నుకూడా నీవు తెలుసుకొనేవరకు వేచిఉండు. అప్పుడు వాదోపవాదాలు అనవసరం అవుతాయి.

వీటన్నింటినీ గురించి ఊహించటమే మనలక్ష్యం కాదు. వాటిని అనుభవించటం మనగమ్యం. మనం భగవద్రూపులంగా అభివృద్ధి పొందాలి. ఆయనలో ఆయనతో నివసించాలి. ఆయన హర్షశక్తులు మనద్వారా ప్రవహించే కాల్యలముగా ఆయన కర్మలకు పనిముట్లుగా కావాలి. అన్ని అశుభాలనుంచి పరిశుద్ధులమై ఆయన స్పర్శచేత పరివర్తనపొంది ప్రపంచంలో దివ్య విద్యుత్తును సృష్టించే 'డైనమో' లాగా మనం రూపొంది ఆ విద్యుత్తును ఉజ్వలంగా ఉత్తేజకరంగా మానవ జాతిలో ప్రవహింప జేయాలి. మనలో ఒక్కడు ఎక్కడ నిలబడితే అక్కడ చుట్టూఉన్న వందలాదిమంది ఆ దివ్యప్రకాశంతో, శక్తితో నిండి పోవాలి. భగవంతునిలోను ఆనందంతోనూ నిండిపోవాలి. చర్చలు, కట్టుబాట్లు, మతాలు, తత్వశాస్త్రాలు అన్నీ మానవులను రక్షించటంలో విఫలం కావటానికి కారణం వాటికి వైజ్ఞానిక పద్ధతులు,

సిద్ధాంతాలు, ఆచారాలు, వ్యవస్థలతో కీరిక లేకుండా పోయింది. ఆచారశుద్ధి దర్శనాలు పట్టినంతగా (ఇవే మానవజాతిని రక్షించేటట్లు!) మరొకటి వాటికి పట్టలేదు. ఈ గోడవలలో అసలైన విషయాన్ని ఆత్మశక్తిని పారిశుధ్యాన్ని వారు విస్మరించారు. మళ్ళీ మనం ఆ పై పుకు పోవాలి. క్రీస్తు సిద్ధాంతమైన మానవజాతి పారిశుద్ధ్యము పూర్ణతను, మహమ్మదు సిద్ధాంతమైన పరిపూర్ణదాస్యము, ఆత్మసమర్పణ పై ప సేవను, చైతన్య సిద్ధాంతమైన దివ్య పరిపూర్ణ ప్రేమ ఆనందమును, శ్రీరామ కృష్ణుని సిద్ధాంతమైన సర్వమత సమైక్యత మానవునిలోని దైవత్వమును ఇది స్వీకరించాలి. ఈ సెలయేళ్ళన్నింటినీ ఏకంచేసి ఒక మహానదిగా, పరిశుద్ధ ముక్తి దాయిని అయిన గంగానదిని సృష్టించాలి. భగీరథుడు గంగానదిని క్రిందికి తెచ్చి తన పితరుల చితాభస్మాలపై ప్రవహింప జేసినట్లుగా భౌతిక బద్ధులైన మానవజాతి జీవితంలోని మృత్యువుమీద ఆ గంగాప్రవాహాన్ని పారించాలి. అప్పుడు మానవ జాతిలో ఆత్మ పునర్బవిస్తుంది. సత్యయుగం భూమిమీద అవతరిస్తుంది. లీల యొక్క లక్ష్యం ఇంతమాత్రమే కాదు. మానవునిలో ఉన్నతోన్నతంగా మానవ త్యాన్ని వృద్ధిచేసి అధికాధికంగా దివ్యజీవిని పెంపొందించి, స్వర్గాన్ని భూమి మీదను మరింతగా దింపి మానవుణ్ణి మళ్ళీమళ్ళీ ఉద్ధరించటానికే ఆవతారాలుదిగి వచ్చాయి. మనశ్రమ సాంతం అయ్యేదాకా, మనపని ముగిసేదాకా ఇక్కడ, ఈ భౌతిక విశ్వంలోని సమస్తంలో సచ్చివానందం సఫలమయ్యే దాకా ఇది కొన పాగుజూసే ఉంటుంది. తన ముక్తికోసమో లేదా ఏ కొద్దిమంది ముక్తికోసమో పాటుపడేదాని కార్యం అతడు విజయం సాధించినా కూడా స్వల్పమైనదే. కాని మానవజాతి సమస్తంలోను ఆత్మశాంతి, హర్షము, పరిపూర్ణతలను కీసికొని రావటానికి జీవించే వానిపని, అతడు సఫలుడైనా, విఫలుడైనా పాక్షికంగా కొద్దికాలమే సాధించినా అది అంతులేని మహత్కార్యమే.

లోక సాహిత్యమాల

శ్రీమాత శతజయంతిని వురస్కరించుకొని మన యాంధ్రప్రదేశ్ మునందలి తెలుగు భాషాభ్యాసులకు, రాష్ట్రీయరాంధ్ర సోదరులకును శ్రీమాత సాహిత్యమును తెలుగు భాషలో సంపుటలుగా అంద చేయు ఉద్దేశ్యముతో శ్రీమాత శతజయంతి గ్రంథ ప్రచురణ సమితి 1976 వ సంవత్సరమున ఏర్పాటైన విషయము అంద రకు తెల్పినదే. ఇప్పటికా సమితి పక్షాన 6 సంపుటములు తెలుగువారి సహకార ముతో ప్రచురించబడిన సంగతియు అందరెరిగినదియే. ఇకముందు కూడ మిగిలిన సంపుటములు తెలుగువారి సహాయ సహకారాలతో అచ్చువేయు ప్రణాళిక సమితి ముందున్నది.

ఇది ఇట్లుండ, శ్రీమాతారవిందుల సాహిత్యము విషయ గాంభీర్య కారణముగా సులభముగా అర్థముగాదను మాట తరచుగా వినబడుచున్నది. అందు సత్యము లేకపోలేదు. కాని; గంభీర సాహిత్యాధ్యయనమునకు మనమును సిద్ధము కావలయుననుటయు ఉచితమే గదా !

కాని; జీవిత భౌతికావసరాల పూర్తిచేయుటకు నిర్విరామముగా పని చేయు చున్న నేటి మానవునికి ఇటువంటి మహోన్నత సాహిత్యము నధ్యయనము చేయుటకు తీరిక, ఓపికకూడ తక్కువే. అటువంటప్పుడు శ్రీమతారవింద సాహిత్యాన్ని సామాన్యుడు అధ్యయనము చేయుట సాధ్యము గాదను మాటయు నిజమే. బృహద్గ్రంథముల కొనుగోలు చేయుటయు అతనికి కష్టసాధ్యమే.

అందుచేత శ్రీమాత శ. జ. గ్రం. ప్ర. సమితి ఒక లఘు ప్రణాళికను చేపట్టినది. దాని పర్యవసానమే “లోక సాహిత్యమాల”. సామాన్యుడర్థము చేసి కొనుటకు వీలగు భాషలో, చిన్న చిన్న పుస్తకములుగా, సరసమైన ధరలకు శ్రీమాతారవిందుల సాహిత్యమును తెలుగు వారి కందించాలను భావమే దీనికి పునాది. ఇట్టి సాహిత్యమును ఒరిస్సా రాష్ట్రమున ఒరియా భాషలో అక్కడి శ్రీమాతారవింద కేంద్రములందించి మార్గదర్శకములైనవి.

ఇట్టి లోక సాహిత్యమాలలో మొదటి కుసుమముగా శ్రీ నళినీకాంత గుప్తగారి, ‘Sweet Mother’ అను అంగ్ల రచనకు “శ్రీ మధుమయా మాత” యను తెలుగు అనువాదమును ఒకటి, రెండు భాగాలుగా సమితి ముద్రించినది.